

๑
คำพิพากษาฎีกาที่ ๓-๔/๒๔๘๗

ประมวลแพ่งฯ หุ้นส่วนบริษัท

การพิจารณาว่า กิจการที่ผู้จัดการห้างหุ้นส่วนไม่จดทะเบียน
จัดทำไปเป็นธรรมดาการค้าของห้างหุ้นส่วนนั้นหรือไม่นั้น จะต้อง
พิจารณาเป็น ๒ ทางคือ ๑ โดยสภาพแห่งธุรกิจของห้างหุ้นส่วนนั้น ๆ
และ ๒ ประเพณีโดยทั่ว ๆ ไปที่ห้างหุ้นส่วนที่มีลักษณะเดียวกันย่อม
ปฏิบัติ

ห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทจดทะเบียน ย่อมมีอำนาจและหน้าที่
จำกัดไว้ในทะเบียนซึ่งประชาชนอาจตรวจดูได้ ผู้ติดต่อย่อมประมาณ
และอนุมานอำนาจของนิติบุคคลได้จากเอกสารมหาชนนั้น แต่ห้าง
หุ้นส่วนไม่จดทะเบียน บุคคลภายนอกย่อมไม่รู้ถึงข้อตกลงอันเป็น
วัตถุประสงค์ของห้างหุ้นส่วน ซึ่งทำกันเป็นการภายในระหว่างหุ้นส่วน
นั้นตามธรรมดาจึงถือว่า กิจการของห้างหุ้นส่วนสามัญคือการ
ของบุคคลธรรมดา การดูว่าการใดเป็นการจัดทำไปในทางที่เป็น
ธรรมดาการค้าของห้างหุ้นส่วน จึงต้องดูรูปปฏิบัติการที่ห้างหุ้นส่วน
นั้น ๆ ได้กระทำมาแล้ว ประกอบกับกิจการที่ห้างหุ้นส่วนนั้น
ลักษณะเดียวกันได้กระทำอยู่

การกู้เงิน ย่อมเป็นกิจการที่คนค้าขายย่อมกระทำกัน ผู้เป็น
หุ้นส่วนจะปฏิเสธความรับผิดชอบได้ก็ต่อเมื่อแสดงให้เห็นชัดว่า การ
กู้ยืมนั้นเป็นการจัดทำไปนอกทาง ธรรมดาธุรกิจของห้างหุ้นส่วน อัน

ประชาชนควรจะเห็นได้โดยจริงจัง หากสืบแต่เพียงว่านอกจกนี้
 ประสงค์ของหุ้นส่วน ย่อมไม่พ้นความรับผิดชอบ
 เมื่อกิจการที่ผู้จัดการกระทำเป็นการจัดทำไป ในทางเป็นธรรมดา
 ธุรกิจของห้างหุ้นส่วนแล้ว การที่ผู้เป็นหุ้นส่วนนำสืบได้เพียงว่าผู้จัดการ
 ทำโดยทุจริตย่อมไม่ทำให้พ้นความรับผิดชอบ
 เมื่อปรากฏจากคำพยาน โจทก์จำเลยว่า ขรรฆมาของกิจการ
 โปยกวน รับฝากเงินก็ได้ ออกตัวเงินก็ได้ เมื่อผู้จัดการไปรับฝาก
 เงิน ผู้เป็นหุ้นส่วนก็ต้องรับผิดชอบ โดยไม่ต้องคำนึงถึงว่าได้เคยทำเป็น
 ปกติหรือหรือไม่

คำพิพากษา

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

ที่ ๓-๕/๒๕๗๗

ศาลฎีกา

วันที่ ๑๕ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๗๗

ความแพ่ง

นายกกงเวยบ แซ่ตั้น

โจทก์

ระหว่าง

นางบุนจิง นายตจิง

จำเลย

นายจ้อ แซ่ฮอง

โจทก์

ระหว่าง

นางบุนจิง นายตจิง

จำเลย

เรื่อง สัญญาเรียกเงินกู้

โจทก์ฎีกาศักดิ์คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ลงวันที่ ๓๘ สิงหาคม

พุทธศักราช ๒๔๘๖

คดีต้องดำเนินเกี่ยวพันกัน ศาลชั้นต้นพิจารณาพิพากษารวมฟ้องโจทก์ว่ามี จำเลยทั้งสอง กับนายเซาะเซง และผู้ซื้อออกคนหนึ่ง เป็นหุ้นส่วนในห้างหุ้นส่วนสามัญ ไม่จดทะเบียน ชื่อว่า "ฮู่ฮ่ง" ทำการค้าในทางโพยก๊วน รับส่งเงินไปประเทศจีน แลกเปลี่ยนซื้อขายเงินต่างประเทศ ตลอดจนกู้ยืมรับฝากเงิน นายเซาะเซง เป็นผู้จัดการ มีอำนาจดำเนินการค้าตามที่กล่าวมานี้

นายเซาะเซงในฐานะผู้จัดการยืมเงินโจทก์จำนวนแรก ๖,๐๐๐ บาท และรับฝากเงินโจทก์ จำนวนหลัง ๕,๐๐๐ บาท แล้วไม่ใช้ โจทก์จึงฟ้องให้จำเลยผู้เป็นหุ้นส่วนรับผิดชอบใช้ให้

จำเลยทั้งสองให้การว่า ห้างหุ้นส่วนฮู่ฮ่ง จำเลยตั้งขึ้นมาวัตถุประสงค์เพียงรับส่งเงินไปประเทศจีน กับรับแลกเปลี่ยนเงินต่างประเทศ ไม่ใช่ทำการกู้ยืมหรือรับฝาก ห้างหุ้นส่วน ฮู่ฮ่ง ไม่ได้กู้หรือรับฝากเงินของโจทก์ การกู้ยืมและรับฝากเงินมิใช่เป็นธรรมดาการค้าของห้างหุ้นส่วนฮู่ฮ่ง ฉะนั้นหากนายเซาะเซงที่โจทก์กล่าวถึง จะได้กู้หรือรับฝากเงิน ก็เป็นการส่วนตัวของนายเซาะเซง ซึ่งจำเลยไม่ต้องรับผิดชอบ

ศาลแพ่งพิจารณาแล้วเห็นว่า การกู้และรับฝากเงิน ไม่เป็นธรรมดาการค้าขายของห้างหุ้นส่วนฮู่ฮ่ง หากนายเซาะเซงจะได้กู้

กตั้งแต่เพียงอ่านออก
ไปในทางเป็นธรรมดา
ตั้งได้เพียงจำผู้จัดการ
ธรรมดาของกิจการ
ผู้จัดการ ไปรับฝาก
ถึงว่าได้เคยทำเป็น

ศาลฎีกา

โจทก์

จำเลย

โจทก์

จำเลย

หรือรับฝากเงินของโจทก์จริง ก็เป็นการนอกอำนาจและหน้าที่หุ้นส่วน
ผู้จัดการ จำเลยทั้งสองไม่ต้องรับผิดชอบ พินักษษาให้ยกฟ้อง
โจทก์ขอชดเชย ค่าอุทธรณ์แพพากษายืน
โจทก์ฎีกา

คณะผู้พิพากษาศาลฎีกา ได้ตรวจด้านอนึ่งพึงแสดงการณ และ
ประชุมปรึกษาคณะแล้ว ปัญหาเบื้องต้นมีอยู่เฉพาะว่า การรับ
และรับฝากเงิน ซึ่งได้กระทำโดย นาย เชาวเชง ผู้จัดการห้างหุ้นส่วน
อยู่ช่ง นั้น จะผูกพันจำเลยผู้เป็นหุ้นส่วนในห้างหุ้นส่วนอยู่ช่ง ด้วยหรือไม่
ประมวลกฎหมายแพ่ง และ พาณิชย มาตรา ๓๐๕๖ ได้บัญญัติไว้ว่า
“การใด ๆ อันผู้เป็นหุ้นส่วนคนใดคนหนึ่งได้จัดทำไปในทางที่เป็นธรรมดา
การค้าขายของห้างหุ้นส่วนนั้น ท่านว่าผู้เป็นหุ้นส่วนหมดทุกคนยอม
มีความผูกพันในการนั้น ๆ ด้วย และจะต้องรับผิดชอบร่วมกันโดยไม่จำกัด
จำนวน ในการชำระหนี้ก่อนก่อให้เกิดช่นเพราะจัดการไป เช่นนั้น
ประเด็นจึงมีว่า การรับและรับฝากเงินที่โจทก์ฟ้องนี้ เป็นการจัดทำ
ไปในทางที่เป็นธรรมดาการค้าขายของห้างหุ้นส่วนหรือไม่ การที่จะ
พิเคราะห์ให้ได้ความในเรื่องนี้เป็นปัญหาข้อเท็จจริง ซึ่งจะต้องพิจารณา
เป็นสองทาง คือ (๑) โดยสภาพแห่งธุรกิจของห้างหุ้นส่วนนั้น ๆ
และ (๒) ประเพณีโดยทั่ว ๆ ไป ที่ห้างหุ้นส่วนหมดลักษณะเดียวกัน
เขายอมปฏิบัติ อนึ่งควรกล่าวไว้ที่นี้ด้วยว่า สภาพของหุ้นส่วนสามัญ
ไม่จำกัดเบี่ยนนั้น แตกต่างกับห้างหุ้นส่วนหรือบริษัท ที่จดทะเบียนเป็น
นิติบุคคล เพราะห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทที่จดทะเบียน ย่อมมีอำนาจและ

หน้าที่จำกัดได้
หุ้นส่วนหรือ
ของนิติบุคคล
ที่ไม่จดทะเบียน
วัตถุประสงค์
ฉะนตามช
ก็ออกจากร
ทางที่เป็นช
ตรวจข้อป
กิจการที่
รับฝากเงิน
ชอขายเงิน
ทุนหมุน
ของห้าง
บัญญัติ
ว่า
ของห
ตราช
ไปเก็บ

Allen & Overy is an international legal practice with approximately 9,100 people, including some 620 partners, working in 48 offices worldwide. Allen & Overy LLP is an affiliated law-firm with an office in each of:

Abu Dhabi	Frankfurt	Paris
Amsterdam	Hamburg	Paris
Ankara	Hanoi	Prague
Athens (incorporated office)	Ho Chi Minh City	Riyadh (associated office)
Bangkok	Hong Kong	Rome
Beijing	Jakarta	Sao Paulo
Bombay	Jakarta (incorporated office)	Shanghai
Boston	London	Singapore
Brussels	Luxembourg	Sydney
Buenos Aires (incorporated office)	Madrid	Taipei
Calcutta	Manila	Tokyo
Caracas	Minneapolis	Washington, D.C.
Chennai	Moscow	Yingon

หน้าที่จำกัดไว้ในทะเบียนอันประชาชนย่อมตรวจดูได้ ผู้ติดต่อกับห้าง
 ห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทที่จดทะเบียน ย่อมประมาณและอนุมานถึงอำนาจ
 ของนิติบุคคลได้จากเอกสารมหาชนที่กล่าว แต่สำหรับห้างหุ้นส่วน
 ที่ไม่จดทะเบียน บุคคลภายนอกย่อมไม่มีทางที่จะรู้ถึงข้อตกลงอันเป็น
 วัตถุประสงค์ของห้างหุ้นส่วนซึ่งได้ทำกันเป็นการภายในระหว่างหุ้นส่วน
 ฉะนั้นตามธรรมดาจะต้องถือว่า กิจกรรมของห้างหุ้นส่วนไม่จดทะเบียน
 ก็คือกิจกรรมของบุคคลธรรมดาอันเอง ที่จะดูว่าสิ่งใดเป็นการจัดทำไปใน
 ทางที่เป็นธรรมดาการค้าขายของห้างหุ้นส่วน จึงเป็นเรื่องที่จะต้อง
 ตรวจดูขบวนการที่ห้างหุ้นส่วนนั้น ๆ ได้กระทำมาแล้ว ประกอบกับ
 กิจกรรมที่ห้างหุ้นส่วนอันอนันตลักษณะเดียวกันได้กระทำอยู่

ในคดีรับกันว่า ห้างหุ้นส่วนอยู่ซึ่งกระทำกิจการในทางโพยก๊วน
 รับฝากเงินจากบุคคลส่งไปประเทศจีน รับแลกเปลี่ยนเงินต่างประเทศ
 ซอขายเงินต่างประเทศ เกี่ยกันแต่ว่าการยืมและรับฝากเงินมาเป็น
 ทุนหมุนเวียนในห้างหุ้นส่วน ไม่ใช่เป็นทางที่เป็นธรรมดาการค้าขาย
 ของห้างหุ้นส่วนอยู่ซึ่ง

จากคำเบิกความของตัวจำเลยทั้งสอง นายไต้ดวง เสมียนลง
 บัญชีหรืออยู่ซึ่ง และนางงว๋วยเต็ก ภรรยานายไต้ดวงได้ความ
 ว่า จำเลยทั้งสองไม่เคยได้เข้าไปเกี่ยวข้องจัดการในการทำโพยก๊วน
 ของห้างหุ้นส่วนอยู่ซึ่งเลย เป็นแต่นางบุ๋นจิง จำเลยที่ ๓ เคยเก็บรักษา
 ตราของยี่ห้ออยู่ซึ่งไว้ แต่ก็ได้เคยมอบให้นายเซาะเซ่งหุ้นส่วนผู้จัดการ
 ไปเก็บรักษาไว้เองประมาณสองเดือนเศษ กิจการต่าง ๆ ของห้างหุ้น-

๒
ส่วนผู้ซึ่ง นายเซาเซง ลงลายมือชื่อแต่ผู้เดียว และประทับตรา
ยี่ห้อ ทางหุ้นส่วนผู้ซึ่งไม่เคยกุมเงิน และไม่เคยมียกเงินจากผู้อื่น
เลย กิจการของยี่ห้อผู้ซึ่งได้มอบให้นายเซาเซงเป็นผู้จัดการ ยี่ห้อ
ผู้ซึ่งรับทำการฝากเงินไปเมืองจีน รับแลกเปลี่ยนเงินต่างประเทศและ
รับทำการช่วยตัว คือออกตัวแลกเงิน การจะขอเงินต่างประเทศ
ถ้าจะขอเกิน ๓,๐๐๐ บาท จะต้องปรึกษาพวกหุ้นส่วนก่อน ข้อจำกัด
อำนาจหุ้นส่วนผู้จัดการไม่ให้ขอเงินต่างประเทศเกิน ๓,๐๐๐ บาทก็ไม่ได้
ให้กุมรับฝากเงินผู้อื่นก็ได้ทำเป็นหนังสือไว้ได้อย่างใด แต่
จำเลยมีนายจงฮอก ซึ่งเคยอยู่ร้านโพยก๊วน ยี่ห้อไท่เซ่งหยู และนาย
สมศักดิ์ทำงานอยู่ เมอแกนไคด์แบงก์ และเคยทำงานโพยก๊วน ยี่ห้อ
ฮั่วหลง มาให้การว่า การโพยก๊วน คือรับเงินจากผู้ตั้ง และส่งเงิน
ไปประเทศจีน การกุมเงินและรับฝากเงิน ซึ่งไม่ใช่ฝากไปเมืองจีน
ไม่ใช่ปกติธุระของกิจการโพยก๊วน แต่นายสมศักดิ์ อธิบายต่อไปว่า
การเอาเงินมาฝากโพยก๊วนได้โดยไม่ใช่ฝากส่งไปเมืองจีน โพยก๊วนก็
รับเหมือนกัน กิจการของธนาคารและโพยก๊วนในการรับฝากเงิน
การออกตัวแลกเงิน และรับการขอปิด ไม่เหมือนกัน คือการส่งเงิน
ทางโพยก๊วนนั้น โพยก๊วนเป็นผู้ตั้ง ทางธนาคารต้องขอตราประทับจาก
ธนาคารไปส่งด้วยตนเอง

นายกกเงียบโจทก์ ให้การว่า เคยให้นายเซาเซงกุมเงินไป
ก่อนรายทพองน ๒ ครั้ง ๆ ละ ๒,๐๐๐ หรือ ๓,๐๐๐ บาท ประทับตรา
ผู้ซึ่ง ได้ชำระหมดแล้ว ครั้งสุดท้ายทพองนกุ ๖,๐๐๐ บาท ว่าจะไปขอ

เงินเมืองจันทน์แต่เขามาเงินไม่พอ นายเชื้อแจ้ง โจทก์ให้การว่านายเชื้อเซ่ง
 ได้กู้เงิน โจทก์ไปเมื่อ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๔๗๐ ว่าจะเอาไปค้าขนสัตว์ ก้อนๆ
 ก็เคยกู้ครั้งละ ๒๐๐-๓๐๐ บาท เป็นอ้ายห้อยฮ้อย ก็ในนามของนาย
 เชื้อเซ่ง โจทก์ทำไต่สวนราว ๓๓-๓๔ ปี เมื่อท่านทำการกู้ยืมเงิน
 และ รับฝากเงินด้วย เหตุที่ต้องกู้ยืม ก็เพราะทาง ที่สาขาคตามบ้านนอก
 ส่งเงินมาไม่ทันก็ต้องยืมเงินจากท่อน นายกิมฮงให้การว่าฮ้อยฮ้อยโดย
 นายเชื้อเซ่งเคยกู้เงินพยานหลายครั้ง เคยกู้ ๕,๐๐๐ บาทกม ๓๕
 พยานเป็นเจ้าของฮ้อยฮ้อยอยู่ ๑๖๐ บาท เป็นเงินแท้ นายเต็ก ๕ ได้ภ
 ให้การว่า การทำไต่สวน คอ รับส่งเงินไปเมืองจันทน์ รับฝากเงินให้ดอก
 เบยขงความจริงเป็นเรื่องกู้ยืมและ ลงแชร์ หวย พยานเคยติดต่อก
 เรื่องลงแชร์ ฝากเงิน กู้เงิน นายงัก แซ่เบ้ให้การว่าทำ ไต่สวนฮ้อย
 ผ่งชุ่นหัดมา ๓๐ กว่าปีแล้ว การทำไต่สวนคือรับฝากจดหมายเงิน
 ขาดตราฟ้รับแลกเงินต่างประเทศ ถ้าเงินไม่พอ ในกิจการค้าก็เคย
 กู้ยืมเงินคนอื่นมาใช้ โดยบางครั้งก็ออกตัวให้บางครั้งก็ไม่ออก การ
 กู้ยืมบางทกทำตัวรับฝากเงิน นายคำปอให้การว่าทำ ไต่สวนฮ้อย
 เต็กชุ่นเฮ้งมา ๑๖ ปีแล้ว พยานเป็นเจ้าของและผู้จัดการเอง เคยมี
 เวลาที่เงินสำหรับทำการขาดมือ พยานเคยยืมหรือกู้เงินคนอื่นมาทำ
 การกู้ยืมเงินจะถือเป็นกิจการของไต่สวนหรือไม่ ไม่ทราบ สำหรับ
 พยานถือว่าเป็นกิจการ ไต่สวนของพยาน นายก๊กฮ้อและนาย โต๊ะ
 เขยนให้การว่าทำ ไต่สวนห้างหุ้นส่วนฮ้อยฮ้อยจันฮ้อยฮ้อย นายโต๊ะเขยนเป็น
 ผู้จัดการ บางคราวเงินของ ห้างหุ้นส่วนขาดมือต้องกู้ยืมเงิน จากคนอื่น

ถ้าพยานอยู่พยาน ไปกู้ยืม ถ้าไม่อยู่ผู้จัดการ ไปกู้ยืม ซึ่งมีอำนาจทำได้
ตามคำพิง

เมื่อได้พิเคราะห์ดูปฏิบัติการของห้างหุ้นส่วนอยู่ซึ่ง ประกอบกับวิสัย
ของกิจการ โปยก้วน โดยทั่วไปเท่าที่ปรากฏจากคำพยานจำเลย และ
พยานโจทก์คงกล่าวมาแล้วนั้น ในเบื้องต้นจะเห็นได้ว่าโดยธรรมดา
ของกิจการ โปยก้วนนั้นรับฝากเงินก็ได้ ออกตัวเงินโดยถือกิจการ
ของคนเป็นเครดิตก็ได้ ข้ออ้างของจำเลยคงมีแต่ว่าการรับฝากเงิน
หรือออกตัวเงินนั้น ต้องเป็นการดำรับส่งไป ต่างประเทศเท่านั้น
เมื่อได้คำนึงถึงหลักข้างต้นที่ว่า ห้างหุ้นส่วนที่ไม่ได้จดทะเบียนนั้น
หุ้นส่วนผู้จัดการย่อมกระทำการใด ๆ ได้อย่างที่บุคคลธรรมดาพึงกระทำ
ทำ เมื่อหุ้นส่วนผู้จัดการไปก่อให้เกิดหนี้ชในนามของห้างหุ้นส่วน
จึงเป็นการสมควรที่ผู้เป็นหุ้นส่วนอื่นจะปฏิเสธความรับผิดชอบได้ กตเมื่อ
ได้แสดงให้เห็นประจักษ์ว่า หนี้ที่หุ้นส่วนผู้จัดการได้ก่อขึ้นนั้นอยู่
นอกทางที่เป็นธรรมดาของธุรกิจห้างหุ้นส่วนนั้น โดยจริงจึง ปัญหา
ไม่อยู่ที่ว่าเป็นปกติหรือไม่ใช่ ข้อเท็จจริงในคดีปรากฏว่าจำเลย
ทั้งสองได้ปล่อยให้ นายเซาะเซงหุ้นส่วนผู้จัดการ จัดทำธุรกิจของห้าง
หุ้นส่วน ในนามนายเซาะเซงและประทับตราหรือห้างหุ้นส่วนได้ได้มอมา
ขอตกลงที่จากค้อานาจหุ้นส่วนผู้จัดการก็เป็นเรื่องตกลงกันเองภายใน
ทั้งไม่ปรากฏเป็นลายลักษณ์อักษร บุคคลธรรมดาไม่ทางรู้ได้เลย
ว่าการยืมเงินหรือรับฝากเงินนั้นไม่เป็นทางที่เป็นธรรมการค้ำขายของ
ห้างหุ้นส่วนอยู่ซึ่ง การทำโปยก้วนตามที่ปรากฏในท้องถ่านวนน ก็เป็นท

เห็นได้ชัดว่าเป็นกิจการที่เกี่ยวกับการเครดิตในทางการเงินโดยตรง
 ศาลฎีกาจึงเห็นว่าการยืมเงินและการรับฝากเงินที่ได้กระทำไป โดยห้าง-
 หุ้นส่วนอยู่ยงนั้น เป็นการจัดทำไปในทางที่เป็นธรรมดาการค้าขายของ
 ห้างหุ้นส่วนแล้ว การที่ว่าหุ้นส่วนคนอื่นยังมีฐานะดี พยานโจทก์ว่าเมื่อ
 พวกหุ้นส่วนมีเงินแล้วไม่ต้องไปกู้จากคนภายนอกก็ดี หรือว่าห้างหุ้นส่วน
 อยู่ยงมีกำไรไม่ขาดทุนก็ดี การที่เมื่อไรควรกู้ยืมหรือไม่ควรกู้ยืม
 คนภายนอกก็รู้ไม่ได้ จะทำให้การที่ผู้เป็นหุ้นส่วนจัดทำกร กู้ยืมไปนั้น
 นอกทางที่เป็นธรรมดาการค้าขายของห้างหุ้นส่วนไปก็หาไม่ได้ สรุปความ
 ว่าการกู้ยืมเงินนั้นย่อมเป็นกิจการธรรมดาที่คนค้าขายเขาย่อมกระทำกัน
 ห้างหุ้นส่วนไม่จดทะเบียนนั้นก็เป็นเช่นเดียวกับคนค้าขายธรรมดาคนหนึ่ง
 เท่านั้น หุ้นส่วนอื่นจะปฏิเสธหนี้สินอันเกิดจากการที่ห้างหุ้นส่วนไปกู้ยืม
 เขามาได้ก็จะต้องแสดงให้เห็นชัดว่า การกู้ยืมนั้นเป็นการจัดทำไปโดย
 นอกทางธรรมดาแห่งธุรกิจห้างหุ้นส่วน อันประชาชนควรจะได้เห็น ได้โดย
 จริงจัง จะสืบพยานแก้แค้นว่านอกวัตถุประสงค์ที่ตกลงกันตั้งห้างหุ้นส่วน
 ระหว่างกันเพียงเท่านั้นหาได้ไม่

ปัญหาข้อเท็จจริงมีต่อไปว่า นายเซาะเซงหุ้นส่วนผู้จัดการห้าง
 หุ้นส่วนอยู่ยงได้ยืมและรับฝากเงินจากโจทก์ในฐานะเช่นนั้นหรือไม่ ศาล
 ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า พยานหลักฐานโจทก์ในข้อหมิ่นแอกสารและพยาน
 บุคคลประกอบเป็นหลักฐานมั่นคงว่า นายเซาะเซงได้ยืมและรับฝากเงิน
 ในนามของยี่ห้ออยู่ยงจริง พยานจำเลยที่นำมาแสดงว่านายเซาะเซง
 กระทำโดยทุจริตนั้น ไม่พอพียงมาปลดเปลื้องความรับผิดชอบของจำเลยซึ่ง

เป็นหุ้นส่วนอันต้องรับผิดชอบกัน

อาศัยเหตุดังกล่าวแล้ว ศาลฎีกาจึงพร้อมกันพิพากษาคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ว่าจำเลยทั้งสองผู้เป็นหุ้นส่วนในห้างหุ้นส่วนชื้อช่ง ต้องรับผิดชอบกันในจำนวนหนี้ โจทก์เรียกร้อง ให้จำเลยทั้งสองใช้เงินให้แก่ นายก๊กเจียบ แซ่ตัน โจทก์ จำนวน ๖,๐๐๐ บาท ให้แก่นายจ้อเจ็ง แซ่ฮอง โจทก์ จำนวน ๕,๐๐๐ บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ยใน ๒ จำนวน โดยอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปี ตั้งแต่วันฟ้องจนกว่าจะชำระเงินเสร็จ และให้จำเลยใช้ค่าฤชาธรรมเนียมทงต้นและค่าทนายความรวม ๒ จำนวน ๘๐๐ บาทให้แก่โจทก์ด้วย

ป. ต๋อวรรณศรี
เคตอน อิศรภักดี
เยี่ยม เดชวณิชธรรมวาทกษ